

til at bevare sine Activer, dersom den ikke opbevarede dem som et Reservecapital, den kan have at støtte sig til i vanskelige Tidsløbe; men det er der her ikke Spørgsmaal om. Staten maa her i vanskelige Tidsløbe træde støttende til, og de Medlemmer, Institutterne have, ere kun tilstede som en tilfældig Form, der er givet til et utilstrækkeligt Underlag for selve Institutterne. Det er en langt naturligere Ting at lade disse Institutter leve af deres egne Medlemmer, indtil det bliver klart, at de i Virkeligheden leve af Statens Medlemmer; thi saa vil det langt lettere komme til at vise sig, om det er rigtigt at lade dem vedblive at bestaae, eller om det Bedste er at afskaffe dem. Det er i grunden det Naturligste at lade dem falde bort, naar deres Medlemmer ere forsvundne.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det vilde være underligt, om Thinget, der f. Ex. ganske nylig har voteret Medlemmer til Oprettelsen af Blindeinstituttet, der slet ingen Medlemmer har, vilde lade disse Institutter falde bort. Det Samme gjælder om Døvstummeinstituttet; det vilde dog være beklageligt, om man vilde lade de Døvstumme sørge aldeles for sig selv. Seminarierne derimod kunde maastee den ærede Rigsdagsmand nok mene, at man kunde lade dem falde bort; men jeg troer dog virkelig heller ikke, at de kunne undværes. Jeg maa aldeles henholde mig til, hvad der blev bemærket af den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgkreds (Ansjær); det forekommer mig, at han klart og bestemt har udtalt det, hvorpaa det kommer an. Ønsker man en Forandring i disse Forhold, saa vilde den rigtige Maade at foretage en saadan paa være den, at Capitalerne bleve indbragne i Statskassen, naar der ellers ikke var Noget til Hindere derfor. Dette er imidlertid Tilfældet; der er i det Mindste med Hensyn til en Deel af dem Noget til Hindere for at betragte dem som saadanne rene Capitaler. Hvad saaledes angaaer Seminariefonden, da er der mellem 18 og 19,000 Rbd. af dens Capitaler, der tilhøre Seminariekirkerne, som ere Kirkens Eiendom, og over denne kan der som saadan efter de almindelige Regler ikke disponeres. Naar disse Kirker vare i en privat Mand's Eie, saa vilde

man forlange, at Pengene bleve bragte ind under Stiftsøvrighedens Bestyrelse, og saa fik han kun Renten af dem. Denne Capital udgjør altsaa en Deel af Seminariekirkerne's Formue, som man kun kan komme til at disponere over ved at afhænde selve Kirkerne, men i saa Fald maa denne Formue følge med, og det Offentlige vil da træffe Foranstaltning til, at den bliver sikret Kirkerne. Iøvrigt er det underligt nok at see, hvorledes det gaaer i denne Verden med Hensyn til saadanne Forandringer. I følge en Resolution, jeg erindrer ikke af hvilket Dato, oppebar Seminarierne i sin Tid, som det vil være i de Herrer's Erindring, 1½ p. pr. Tønde Hartkorn af Kongetienden, og saa desuden 25 p. af Bevillingen; det var en Afgift, som i sin Tid blev indført ved en Skattelov, givet for Seminarierne's Skyld. Denne Sag kom imidlertid under Forhandling i Rigsdagen, og man sagde da: Det er dog rimeligere, at denne Afgift gaaer lige ind i Statskassen, imod at denne igjen udreder Erstatning derfor. Det gif man ogsaa ind paa, men efterat man nu har faaet dette Beløb ind i Statskassen, saa vil man nu gjøre det Skridt, ikke at yde Erstatning for den Indtægt, som Statskassen saaledes har oppebaaret. Iøvrigt vilde der jo i og for sig egentlig ikke være noget Bøfsentligt at erindre imod, om Tilskudet stier under den ene eller den anden Form, men det strider dog imod den historiske Udvikling af disse Forhold, paa denne Maade at ville nægte det. — Hvad Døvstummeinstituttets Capitalformue angaaer, da er en Deel deraf, nemlig: 28,725 Rbd., Legater. Nu veed jeg ikke, om det er den ærede Herrer's Mening, at Statskassen saaledes skal kunne tage Alt, hvad der stiftes af Legater, og sige, at det er dens Eiendom; ialtsald vilde det ikke være meget opmuntrende til at stifte Legater, hvis en saadan Anstuelse skulde gjøre sig gjældende her i Thinget. Jeg troer altsaa, at naar man satte den Begrænsning, at det kun skulde være, hvad der var fremkommet igjennem Aarets Overskud, saa kunde der ikke være Noget tilhinder for, at dette Beløb afgives til Statskassen; men derimod vilde jeg ansee det meget uhenigtsmæssigt, om man saaledes forbrugte Activerne til løbende Udgifter. Det ærede Udvalg har stillet et Forslag un-